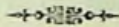

— СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА —

Печката събѣтба.

Сладко печката буботи,
Сладко тананика
И на малкитѣ дѣчица
Тя излеко вика:

— „Днесъ е зима, зима люта;
Милость що не знае,
Който отъ васъ вѣнъ излѣзе
Много ще се кае!“

— „Ще настине и ще плаче,
Горко ще проклина! . . .
Рѣдко зима сме имали
Като тазъ година! . . . “

Люб Бобевски.

Просекъ.

туденъ зименъ день. . . Вѣтърътъ бѣнѣ вече отъ два дни и навѣва навсѣкждѣ падналия снѣгъ. Улицитѣ запус-тѣли — всичко се скрило на топло. За-кжсѣшлии пѣтникъ, добрѣ овитѣ въ дебелитѣ си дрехи, бърза да стигне въ топлата стая. . . Лошо, грозно врѣме!

Само просекъ единъ се скита изъ улицата. Съ одърпани дрехи, скѣсани обуца и съ прѣмѣтната на гърба торба, едвамъ прѣстѣпа изъ дебелия снѣгъ! . .

Дълбоки въздишки излизатъ отъ неговитѣ гърди. . . Жални погледи се отправятъ къмъ небето и сълзи смразени капятъ отъ очи му! . .

Мръква се. . . студътъ пронизва до коститѣ. Нетърпимо. . .

Мъртва тишина навсѣкждѣ. . . Само стѣп-китѣ на просека се чуватъ и отъ врѣме на врѣ-ме присипналия му гласъ: „Подарете за Бога, умирамъ! . .“

Но вѣтърътъ далечъ отнася неговата молба. „Подаретѣ за Бога, помогнете! . .“ повтаря жално просека, но думитѣ му никой не чува. Тѣ се сливатъ съ пищенieto на вѣтѣра и се раз-насятъ далечъ изъ града, изъ полето. . .

Спира се той при единъ освѣтленъ прозо-

рецъ. Отъ вѣтрѣ се чуватъ весели разговори и високи дѣтски смѣхове. . . На срѣщната стѣна се червенѣе пламъкътъ на свѣтналата печка. . . Вѣтрѣ е топло и всички сж доволни, а той отъ гладъ и студъ умира. . . Тежко въздъхна и едва проговори: „Подарете за Бо. . . г. . . а! . . .“

Изнуренъ просекътъ пада на земята. Вѣтрѣтъ го засипва съ снѣжна покривка. . . А далечъ горѣ въ небето ясно блѣщи хубавица звѣзда и обсипва съ свѣтли лъчи изстиналото тѣло на просека. . .

Опасна срѣща.

I

огато бѣхъ на 10 години ние живѣхме въ една голѣма гора. Баща ми бѣше назначенъ да я пази и кѣщицката ни бѣше въ нея—до самото шосе. Тогавя прѣкарвахъ най-весели минути: тичахъ изъ гората радостно и дишахъ чистия горски въздухъ. Животътъ ми приличаше като на нѣкое диво животно. Често пѣти тати казваше: „Вижете нашата Слава какъ тича като нѣкоя дива коза; тя нѣма да стане умна жена, защото расте като дивачка.“

А мама, която ме много обичаше, ѝ ставаше мѣчно отъ думитѣ на татя и му отговаряше сърдито: «Нека почне да ходи на училище и ще видишъ какъ ще се поправи и колко умна ще стане»

II

Една зима мама се разболѣ и цѣла недѣля не стана отъ постелка. Повикахме лѣкаря още въ първитѣ дни на болестъта. Той ѝ прѣдписа лѣкарство и си замина пакъ въ града.

На утрѣшния день тати ми каза: „Миналата нощъ крадци отсѣкли много дървета отъ гората, трѣбва да се отиде съ работницитѣ да изслѣдваме тази случка, за да дадемъ послѣ смѣтка на господаря. Тебе ще заведе въ града при баба ти и ще отидите да купите лѣкарство. Тамъ ще ме чакашъ догдѣ прѣнесемъ насѣченитѣ дърва и послѣ ще дойда да тѣ взема отъ града.“

Азъ се зарадвахъ, че ще отида въ града, макаръ да ми стана жално за мама. При нея останана само слугинята.

Пристигнахме живо и здраво въ града. Азъ останохъ при баба да купимъ цѣрове, а тати се върна въ гората за дърва.

III

Накупихме цѣроветѣ и очаквахме тати да дойде да ме заведе при мама. Баба ме нахрани на обѣдъ; вечеря наближи, а тати го още нѣма.

— Навѣрно закъснѣхъ съ дървата, затова го нѣма още; ей сега ще дойде, каза баба.

Но менѣ ми стана много жално и едвамъ удържахъ сълзитѣ си. А баба ме утѣшаваше и казваше: „Увѣрявамъ те, Славке, тати ти ще си дойде слѣдъ часъ и ще се завърнете при майка си благополучно.“

Баба легна да си отпочине, а мене прати на двора да се плъзгамъ и да си поиграя съ снѣжинкитѣ. Ала сърдцето ми се свиваше отъ жалостъ за мама.

IV

Слѣдъ малко влѣзохъ въ стаята и написахъ на баба слѣдната записка: „Бабо, азъ отивамъ у дома. Чишликътъ е близо и зная пътя много добръ.“

Взехъ лѣкарството и тръгнахъ за дома при мама. Пѣтьтъ знаяхъ така, както човѣкъ познава прѣститѣ си. Врѣмето бѣше още свѣтло, когато излѣзохъ изъ града. Вървя напрѣдъ и

↑се надѣвамъ да срѣщна татя на всѣка минута. ↑
Страхъ не ми идваше никакъ, защото бѣхъ при-
викнала на самотния горски животъ.

По едно врѣме слънцето залѣзе и по земята
взе да става тъмно. Започнахъ да вървя по-бър-
же и запѣхтяна да приближавамъ гората. Прѣ-
минахъ една малка горичка и излѣзохъ на по-
лянката. Взехъ да се услушвамъ за човѣшки
гласъ или стѣпки, но намѣсто тѣхъ до ушитѣ
ми достигна вълчи *вой*. Още отначало познахъ,
че това е воятъ на гладни вълци, защото и дру-
ги пѣть съмъ го слушала.

„Господи, Боже, наистина ли е така или съну-
вамъ! Да не сѣ кучета, а пѣкъ азъ ги правя
на вълци!“

Слѣдъ малко глутницата се показва съ отво-
рени уста слѣдъ мене и азъ си казахъ: „Заги-
нахъ, ако не ме прѣсрѣщне тати!“ Събрахъ вси-
чкитѣ си сили и хукнахъ да бѣгамъ къмъ кѣ-
щичката ни. Шисетата съ цѣреветѣ ми се виж-
даха цѣлъ товаръ, затова ги хвърлихъ на пѣтя
и почнахъ по-силно да бѣгамъ. Отначало въл-
цитѣ тичаха бавно къмъ мене, но като ме ви-
дѣха да бѣгамъ и тѣ усилиха бѣга си.

Бѣгамъ, ала силитѣ ме оставятъ и краката
като че ли тичатъ вече на едно мѣсто. Взехъ
да плача и да се разкайвамъ, защо напустнахъ
бабината кѣща безъ позволение. По едно врѣме
се спънахъ и паднахъ на земята; изгубихъ съз-
нание и не помня какво стана съ мене по-ната-
тъкъ. Слѣдъ малко дойдохъ на себе си и чухъ
два гърмежа отъ пушка.

V.

Кога отворихъ очи видѣхъ, че съмъ у дома;
около мене мама, тати, баба и слугинчето. Дой-

дохъ съвсѣмъ на себе си и почнахъ да се чудя какъ съмъ дошла у дома здрава. Тогава баща ми разказа какъ ме спасилъ и ми поръча още веднажъ да не трѣгвамъ сама изъ горски пѣтъ. Азъ му се обѣщахъ, че отъ сега вече нѣма да се отдалечавамъ отъ нашата къщичка.

Ратайкинче при Божа майка.

(Коледарска пѣсенъ .

— Момиченце,	— Ой ви вази,
Кокиченце,	Коледари!
Кой ти купи	Повика ме
Тъпка риза,	Божа майка
Тъпка риза	За слугниче,
Копринена:	Ратайкинче
На гърди ѝ	Да си бавя
Ясно слънце,	Млада Бога.
На поли ѝ	Млада Бога
Рой звѣздици,	И Божича,
На ржкави	Та ми дари
Треперушки?	Тъпка риза,
Отговаря	Тъпка риза
Малка мома:	Копринена.

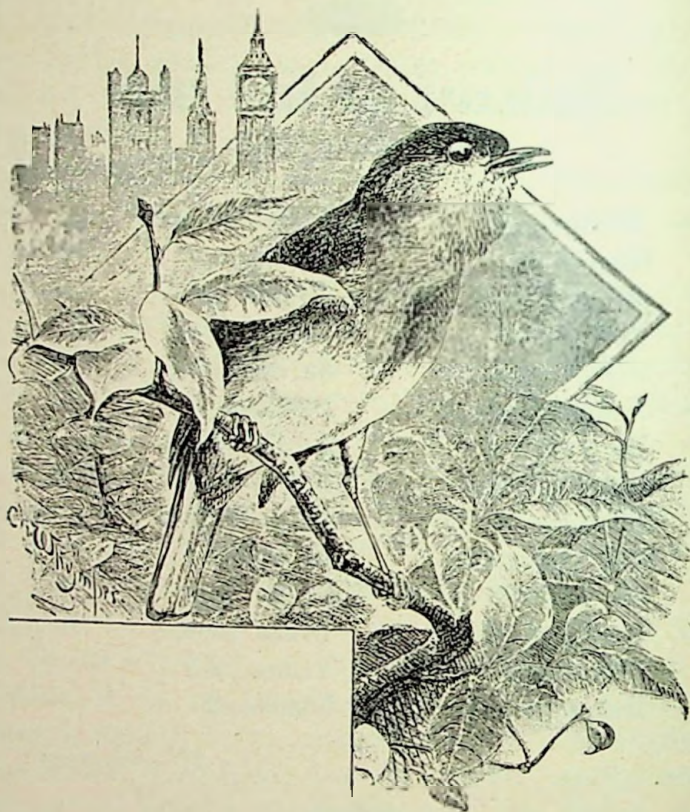
Ц Калчевъ.

Какво виждаме прѣзь декемврий.

Като дойде студениятъ декемврий, земята се промѣня веднага. Есеннитѣ мъгли се дигатъ

и отварят пъть на снѣжната покривка. Посѣ-
витѣ оставатъ подъ дебелия снѣгъ и дѣцата ми-
слятъ, че тѣ ще се задушатъ и загинатъ. Тръ-
витѣ се изгубватъ съвсѣмъ, като че ли не ще
се покажатъ вече. Овоцнитѣ дървета сѣ остана-
ли само съ едни голи и черни клоне.

Всичко това кара много дѣца да мислятъ, че
растителното царство е умрѣло и нѣма да се
съживи. Ала тѣ се много мамятъ. Снѣжната по-
кривка на пролѣтъ ще се изгуби и подъ нея ще

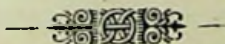
израстнатъ буйно посѣвитъ и разнитъ трѣви :
еднитъ ще нахранятъ челоуѣцитъ, а другитъ —
животнитъ. Тогазъ и малкитъ пъпки на овощ-
нитъ дървета ще се разпукнатъ и ще ги по-
криятъ съ хубава прѣмѣна.

Но прѣзъ декемврий не всички дървета из-
глеждатъ мъртви, защото въ много градини стър-
чатъ зелени бръшляни и кипариси, които не ис-
катъ и да знаятъ отъ студа. А въ горитъ хиля-
ди елхи и борики се зеленѣятъ като по срѣдъ
лѣто и се гордѣятъ на лютата зима, че не може
да имъ събъри иглеститъ листа.

На такива зелени дървета често кацатъ пти-
ченца и си припомнюватъ за хубавото лѣто,
прѣзъ което всичко е било зелено и красиво
като тѣхъ.

Овоцнитъ дървета сж безъ плодъ; само по
трънливитъ храсте сж се задържали покрити въ
черупка сѣменца и чакатъ да дойде нѣкое гла-
дно птиче да ги схруска. Изсѣхналитъ плодове
на кжпината хранятъ множество косове и дроз-
дове.

Но сѣмената на тия растения не служатъ
само за храна на птичетата, много отъ тѣхъ
силнитъ вѣтрове разнасятъ по полето, кждѣто
израстватъ на пролѣтъ на млади растения. Ако
снѣгътъ не ги пазѣше, тѣ биха измръзнали и
загинали. Ето защо не трѣбва да се сърдимъ на
декемврий, че покривалъ земята съ снѣжна по-
кривка.

Божи ангелъ.

Свѣтъль Божи ангелъ ето
Съ леки хубави крилаца
Слаза нощемъ отъ небето
Тихичко при васъ, дѣца.

Той ви сънища чудесни
Шепне тихо надъ уши
И по ширитъ небесни
Фърка съ вашитѣ души.

Вижте, какъ държи почтено
Своитѣ чистички рѣгѣ —
Сѣ така стон смирено
Той прѣдъ Божието лице.

Ц. Калчевъ.

Изъ живота на коня.

Коньтъ е най-красивото домашно животно. Малката му глава е украсена съ оперени уши и живи очи; извитата му лебедова шия е забулена съ спрѣтната грива. Дългитѣ му и тънки крака сж надарени съ твърди копита, а опашката му прилича на нѣкоя гиздава метла. Всичко това е тѣй хубаво наредено на тѣлото му, че още отдалечъ го прави красиво животно.

Освѣнъ красотата коньтъ има и нѣкои добри нрави, които каратъ човѣка да го обича повече отъ другитѣ домашни животни. Така напр., той е паметливъ и уменъ и лесно се привърза къмъ господаря си. Той помни и добритѣ обноски на господаря си и неговитѣ обиди съ камшика. На добритѣ обноски отговаря съ нѣжно и приятно цвилене, а на обидитѣ отвръща съ ритане и хапане.

Едно отъ добритѣ качества на коня е, че той иска да бжде все пръвъ въ своитѣ работи: надтичва ли се съ други коне, той се старае да ги надмине; тегли ли файтонъ,— пакъ иска неговата кола да върви най-напрѣдъ.

Слѣднитѣ истории ни показватъ колко сж умни конетѣ.

1. Единъ коларь ималъ нѣколко коня. Той ималъ и едно кротко и умно момиченце, ученичка отъ II-ро отдѣление. Често пжти малкото момиченце, като се връщало отъ училище, отивало да си играе около конетѣ. То тичало покрай тѣхъ и цвилѣло като малко конче, а по

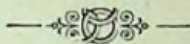
нѣкога се спирало и ги милвало по главата съ малкитѣ си рѣчички. Когато момиченцето тичало между конетѣ, тѣ се отбивали на страна и внимавали да го не поврѣдятъ.

2. Между тѣхъ имало два коня, които често се ритали и хапѣли, та господарката никога не могла да ги търпи. Тя всекога пращала момичето си да смирява скаранитѣ коне. Щомъ се явявало при тѣхъ, тѣ веднага оставяли крамолатата, обръщали се къмъ него и цвилили като малки кончета прѣдъ майкитѣ си. Въ това врѣме тѣ приличали на кротки агънца.

3. Много пѣти намирали момиченцето заспало на врата на най-стария конь сивчо. Прѣзъ всичкото врѣме, когато момиченцето спѣло, коньтъ лежалъ най-спокойно и пазѣлъ да се не мръдне, за да го не събуди.

4. Съсѣдътъ на този коларъ ималъ единъ конь, който билъ най-бързоходния въ цѣлия градъ и околията. Той обичалъ толкози господаря си, че когато се случвало да заспи на полето или на двора, той се изправялъ на заднитѣ си крака и го пазелъ като нѣкой стражарь.

Панагюрище.

то още единъ исторически градецъ, съ когото трѣбва да запознаемъ нашитѣ читатели; градецъ, гдѣто бѣше *душата* на прочутото сръдно-горско възстание. Тука бѣха Бенковски, Каблешковъ, Воловъ апостолитѣ на това движение. Тѣ бѣха впламенили сърдцата на всички панагюрци—на мъже, жени и дѣца. Около тѣхъ бѣха събрани отборъ юнаци отъ околнитѣ села и чакаха минутата за да се обяви възстанието.

Панагюрище бѣше въ трѣвога . . . Въ всѣка къща се говорѣше за славния часъ на *освобождението*, на всѣка уста се четѣше думата „*побѣда*“! . . . Радостъта у всички бѣ голѣма! . .

Тѣ си прѣдставяха славната минута, когато ще нанесатъ поражение на вѣковния неприятелъ и свободата на България ще пзгрѣе отъ тѣхното мило Панагюрище . . . .

Първий май 1876 год. бѣше опрѣдѣленъ отъ „Народното Събрание“ въ *Оборище* да се обяви възстанието, на 1-и май щѣше да пукне първата пушка отъ Бенковски въ Панагюрище и Каблешковъ въ Копривщица . . . Но, намѣриха се и тука прѣдатели, които съобщиха всичко на турцитѣ! И възстанието се обяви на 20-и априлъ — 10 дена по-рано . . . .

Ето какъ описва началото на възстанието единъ очевидецъ:

„Бѣхме събрани нѣколко души въ дѣдо Ивановата къща. Рано сутринята се похлопа на вратата и прѣдъ насъ се яви единъ момъкъ разпѣхтянъ, опрашенъ и цѣлъ облѣнитъ въ потъ. Всички извикахме:

— Какво има, какво има? . . .

— Три часа става вече, отъ какъ въ Копривщица гърмятъ пушките! . . .

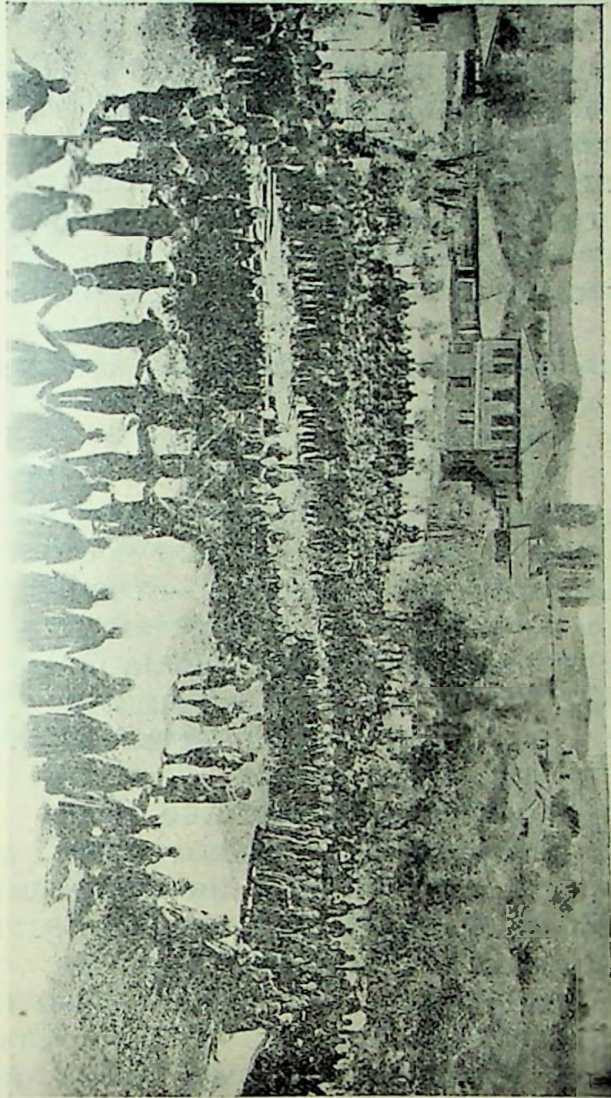
— Кой е видѣлъ това? . . .

— Ето едно писмо отъ Каблешкова, подписано съ кръвъ . . .

Едри сълзи като дѣждъ потекоха отъ очитѣ на всинца; всички въ единъ гласъ извикахме: „бунтъ, на оружие! . . .“

Бенковски прочете писмото съ високъ гласъ, съ което Каблешковъ съобщаваше за измѣната и моли панагюрци и тѣ да възстанатъ, за да ги подкрѣпятъ . . .

Всички почнахме да се прѣгръщаме и цѣлуваме.

г. Параторице

— Нѣма време за бавене, извика Бенковски. Другари, стѣгайте се, дойде най-послѣ славния часъ! . . .

Всичка трѣперѣхме като листъ. Бенковски бѣше се промѣнилъ въ лицето; той ревъше въ своитѣ заповѣди, като сжщи левъ. Едѣръ потъ покриваше високото му чело; той тичаше на всички страни и насърдчаваше всички ни. Като се приготвихме, Бенковски извика:

— Отворете портитѣ, за да излѣземъ по-славно! . . .

Щомъ излѣзохме на улицата, запѣхме бунтовната пѣсенъ:

Хей народъ поробенъ

Що си тѣй заспалъ . . .

Слѣдъ това всички викахме въ единъ гласъ:

— Бунтъ, бунтъ, на оружие всички! . . .

Минахме прѣзъ чаршията, — този день имаше пазаръ, — и хората останаха смаяни . . .

До вечерята ние станахме около 500 души . . .

Не се изминаха 3 — 4 дена и градътъ бѣше за обиколень съ турска войска. Четата се разпрѣсна, разбита изъ Срѣдня-гора. Така се свѣрши прочутото панагюрско възстание . . .“

Градъ Панагюрище е разположенъ въ една котловина при южнитѣ поли на централна Срѣдня-гора. На сѣверъ отъ него се издигатъ високитѣ върхове Братя, Лисецъ и Буная. обрасли съ гжсти букови гори. На югъ се издигатъ хълмове, които го отдѣлятъ отъ Татаръ-Пазарджишкото поле. Околността има доста красивъ изгледъ.

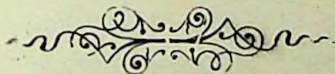
Прѣзъ града тече р. *Луда-Яна*, лѣтъ е почти прѣсѣхнала, а на пролѣтъ придохожда голѣма

излиза отъ коритото си и прави голѣми пакости. На източния край на града се издига единъ високъ хълмъ, на име *Върдо*, отъ гдѣто се вижда снѣжната Рила планина и частъ отъ Родопитѣ.

Панагюрище има 9729 жители. Прѣди възстанието е имало голѣми каменни къщи, но сега сѣ повечето едноетажни и тукъ-тамъ се издигатъ по-хубави нови къщи. Турцитѣ сѣ искали да изгорятъ цѣлия градъ, но попрѣчили широкитѣ дворове и градини. Тѣ сѣ изгорили голѣмото класно училище.

Панагюрци сѣ здрави и работни хора. Въ турско врѣме сѣ изработвали много аби, шаяци и гайтанъ, които носѣли въ Цариградъ и Мала-Азия. Тогава сѣ били доста богати, но сега градеца е отпадналъ. Занимаватъ се главно съ отглеждане на едъръ добитѣкъ, а въ къщи женитѣ тъкатъ шаеци и много хубави килими.

Носията на панагюрци е селска: женитѣ носятъ черна дрешка, черенъ сукманъ и черна кърпа на глава, а мъжетѣ ходятъ съ опънати потури и съ калпакъ на глава.

СЪДЪРЖАНИЕ
на
сп. „МЛАДИНА“
год. XVII (1908 год.).

	Стр.
1. „Точно два лева“! . . . Начална картина	1
2. Вийте свѣжин буре! Стихотв. отъ Хр. Боневъ	2
3. „Младина“ Стихотворение отъ М. Бобевски	3
4. Зимна нощ. Написалъ Хр. Боневъ	4
5. Бѣдникътъ ученикъ. Написалъ Люб. Н. Вълчановъ	5
6. Зимна картина. Стихотворение отъ Ц. Калчевъ	8
7. Риба, която живѣе и на земята. Съобщава Н Михалевъ	9
8. Прѣструване. прѣвелъ Н. Г-невъ	10
9. Прѣзъ една коледна нощ. Разказъ изъ книгата „Борба и борци.“ Припособилъ Н. Гайтанджиевъ	12
10. На чистъ въздухъ. Стихотвор. отъ Ц. Калчевъ	16
11. Нова година Написалъ Н. Г-невъ.	17
12. Градъ съ много фабрики. Написалъ Д. Андреевъ	20
13. Разни. Стр 24, 47, 96, 120, 144, 168 и 191.	
14. Ожидялата Минка Начална картина	25
15. Самичка. Стихотвор. отъ Люб. Бобевски	26
16. Зима. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	27
17. Дъщерята на моряка. Написалъ Н. Гайтанджиевъ	28
18. Борба. Написалъ Дуко	31
19. Зимна игра. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ	33
20. Какъ се качила баба на небето. (Народна приказка). Прѣвелъ Д Андреевъ	34

	Стр.
21 Изъ живота на животнитѣ: Майчина любовь. Прѣвелъ Н. Г-невъ	35
22 Милостивия слонъ. Прѣвелъ Люб. Бобевски	36
23 Василъ Левски въ гр. Троянъ. По М. И. Марковски приспособилъ Н. Г-невъ	38
24. Пѣсенъ на врачето. Стихотвор. отъ Хр Боневъ	40
25 Самичка на полето. Стихотвор отъ Ц. Калчевъ	41
26 Майчини съззи. Прѣвела В. Бъркова	42
27. Бачковския манастиръ. Нап Н. Гайтаджиевъ	43
28. Не мърдай. . . азъ ще те обуя! Начална картина	49
29 Нѣма вече. . . Стихотвор. отъ Люб. Бобевски	50
30 Дѣдо мразъ. Стихотвор. отъ Люб. Бобевски	51
31. Пролѣтътъ наближи. Написалъ Н. Гайтаджиевъ.	52
32. Орачь. Стихотвор. отъ Люб. Бобевски.	54
33. Птиченка желѣлица. Прѣвелъ Н Г-невъ	54
34. Чудния рибаръ. Прѣвелъ Д. Андреевъ	55
35. Галилей. Написалъ Н. Гайтаджиевъ	56
36. На хорото. Стихотвор отъ Хр Боневъ	59
37. Съгласие у птицитѣ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	60
38. Смъртътъ на единъ пияница. Написалъ Хр. Боневъ	61
39. Наводнение Прѣвелъ Д. Андреевъ.	63
40. Момиченце и куче. Прѣвелъ Люб. Бобевски	66
41. Нашата баба. Стихотвор. отъ Ц Калчевъ.	68
42. Будзлуджа Написалъ Н. Гайтаджиевъ	69
43. Забавление. . . Начална картина	73
44. Пролѣтъ. Стихотвор. отъ Ив. Боневъ	34
45. Теменужка и дѣте. Стихотвор. отъ К. Поповъ	75
46. Изгубенитѣ котенца. Написалъ Д. Андреевъ.	76
47. Рѣшителность. Прѣвела В. Бъркова	78
48. Плачътъ на върбата. Стихотвор. отъ Хр. Боневъ	79
49. Чай. Прѣвелъ Д. Андреевъ	80
50. Къмъ Славя. Стихотвор. отъ Люб. Бобевски.	83
51. Майка. Прѣвелъ Н. Г-невъ.	81
52. Левка. (разказъ). Изъ книгата „Борба и борци“, приспособилъ Н. Гайтаджиевъ.	84
53. Единъ прѣдатель. Съобщава Р. Вѣлчевъ	89

	Стр.
54. Обичамъ те, родино. . . Стихотвор. отъ Ив. Боневъ	91
55. Весело хоро. Стихотвор. отъ Ц. Колчевъ.	92
56. Гр. Копривщица. Написахъ Н. Гайтаджиевъ . . .	93
57. Вземи си, много сж сладки! . . Начална картина .	97
58. Врабци. Стихотворение отъ В. Ив Стояновъ . . .	98
59. Майски день Стихотвор. отъ Люб Бобевски	99
60. Цвѣтень букетъ. Прѣвелъ Д. Андреевъ	100
61. Пролѣтна нощъ. Стихотвор. отъ К. Поповъ. . . .	103
62. Свободата. . . Прѣвелъ Н. Г-невъ	104
63. Златнитъ цвѣтя Прѣвелъ Ив. Боневъ.	106
64. Бенковски и неговата смъртъ. Написахъ Хр. Боневъ	107
65. Лебедова разходка. Стихотвор. отъ Хр. Боневъ . .	112
66. Завистливиятъ слуга. Пр-лъ Люб. Бобевски	113
67. Фламинго. Написахъ Н. Г-невъ	114
68. Другарчета. Стихотвор. отъ Хр. Боневъ	117
69. Изъ живота на животнитъ;	
1. Доброволень защитникъ. Пр-лъ Н. Г-невъ	118
2. Страусъ и дѣцата му. Пр-лъ Л. Бобевски	119
70. Чакай Катя, мостчето сега ще бжде готово!	
Начална картина	121
71. Лѣтень дѣждъ. Стихотвор. отъ В. Ив. Стояновъ. . .	122
72. Сичецъ. Стихотвор отъ Люб. Бобевски	123
73. Най-милото на свѣта. Прѣвелъ Д. Андреевъ	124
74. Въ клѣтката. Стихотвор. отъ В. Ив Стояновъ . . .	127
75. Емурець. Написахъ Н. Г-невъ	127
76. Глупави селяни. (Приказка) Пр-лъ Люб. Бобевски	129
77. Храбро куче. Съобщава Н. Г-невъ.	131
78. Жѣтвари. Стихотвор отъ Ив. Боневъ.	132
79. Съ главата надолу. Написахъ Д. Андреевъ	133
80. Водолазъ Прѣвелъ Н. Гайтаджиевъ	134
81. Рибарчето. Стихотвор. отъ Хр. Боневъ	137
82. Сироманъ. Съобщава Д. Андреевъ	138
83. При агънциата. Стихотвор. отъ Ц. Калчевъ	139
84. Бѣлоградчнски скали. Написахъ Н. Г-невъ	141
85. Рѣчица. Стихотвор. отъ Люб Бобевски	143
86. Първиятъ гроздь. Начална картинка.	145

	Стр.
87. На училище. Стихотв. отъ К. Поповъ.	146
88. Азъ обичамъ. Стихотв. отъ К. Поповъ.	147
89. Помощь. Написалъ Д. Андреевъ.	148
90. Американски разбойници. Прѣвелъ Н. Михалевъ.	150
91. Армаганъ Стихотв. отъ В. Ив. Ив. Стояновъ.	154
92. Тропически лѣсъ. Написалъ Н. Г-невъ.	155
93. Малкиятъ сиракъ. Написалъ Хр. Боневъ.	157
94. На Разходка. Стихотв. отъ Ив. Боневъ.	161
95. Смѣшниятъ длъжникъ. Прѣвелъ Люб. Бобевски.	162
96. Немирното ярепце. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	163
97. Единъ възетаникъ (Разказъ) Написалъ К. Поповъ.	164
98. Воденичка. Стихотв. отъ Люб. Бобевски.	167
99. Първитъ уроци по пи ане. Начална картинка.	169
100. Есенъ. Стихотв. отъ Ив. Боневъ.	170
101. Добъръ съветъ. Стихотв. отъ Ив. Боневъ.	171
102. Спасено. Прѣвелъ Н. Г-невъ.	172
103. Стариятъ пѣвецъ. Написалъ Ст. Чешмеджиевъ.	173
104. На свобода. Прѣвелъ Н. Гюдюлевъ.	174
105. Нѣма вече смѣхъ и пѣсенъ. Стихотв. отъ Хр. Боневъ.	177
106. Дружба между животнитъ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	177
107. Едно погребение. Изъ в. „Стрѣмска долина“. извлѣкъ къ Н. Г-невъ	— 180
108. Малкиятъ докторъ. Стихотв. отъ Люб. Бобевски.	182
109. Гр. Севлиево. Написалъ Н. Михалевъ.	184
110. Единъ вѣренъ пазачъ. Написалъ Р. Бѣлчевъ.	187
111. Чудно растение. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	188
112. Баба. Стихотворение отъ В. Ив. Стояновъ.	190
113. Замислена . . . Начална картинка.	193
114. Майка. Стихотворение отъ Люб. Бобевски.	194
115. Есенъ. Стихотворение отъ К. Поповъ.	195
116. Въ неволя. Написалъ Ив. Боневъ.	196
117. Постоянство. Съобщава Ив. Боневъ.	199
118. Юнакъ и ламя. (Народ. пѣс.). Прѣработилъ Хр. Боневъ.	200
119. Горско сѣмейство. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	201
120. Болна Гинка. (Нар. пѣс.). Записа Ц. Калчевъ.	208
121. Буря въ Сахара. Съобщава Н. Г-невъ.	209
122. Лицемѣренъ другаръ. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	211

	Стр.
123. Искърски проломъ. Написалъ Н. Гайтанджиевъ.	212
124. Гълъбъ и бухалъ (Басня) Ц. Калчевъ.	215
125. Ловъ за дивни свинии. Начална картинка.	217
126. Зимно врѣме. Стихотвор. отъ Ив. Боневъ.	218
127. Печката съвѣтва. Стих. отъ Люб. Бобевски.	219
128. Просякъ. Написалъ Ст. Чаимеджиевъ.	220
129. Опасна срѣща. Прѣвелъ Д. Андреевъ.	221
130. Ратайкиначе при Бога майка. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	225
131. Божи ангелъ. Стихотв. отъ Ц. Калчевъ.	228
132. Какво виждаме прѣзъ декемврий. Съобщава Д. Андреевъ.	225
133. Изъ живота на копия. Съобщава Д. Андреевъ.	229
134. Панагюрище. Написалъ Н. Гайтанджиевъ.	231

Редакторъ: Н. Гайтанджиевъ.

Редактира и издава научното дружество „Отець Паисий“
гр. Казанлъкъ.

Губа. №10

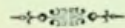
НОВОГО ЧАСУ

Честита Нова Година!

Нова година.

Отъ днесъ начина
Нова година,
Малки дѣчица,

Всички засмѣни
Въ чисти прѣмѣни,
Съ прѣчки въ рѣчица

Вкупомъ трѣгнете,
Та честите
Млади и стари. . .

Нека е лека
Отъ днесъ до вѣка
Мили другари!

Люб. Бобевски

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Васильовъ день.

Снѣгъ прѣхвърча на парцали,
А дѣцата сж се сбрали

Съ малки прѣчици отъ дрѣнъ,
Че „Василь“ е — день голѣмъ!

И ще трѣгнатъ съ пѣсни чудни
Тѣзъ дѣчица ранобудни

По роднини, Боже милъ,
Да имъ честитятъ „Василь“:

— Сурва, сурва ви година,
Богъ да ви даде въ градина

Плодъ, цвѣтя — небесенъ даръ
И съ пшеница пълнъ хамбаръ.